

ei olnud tānnini veel mitte kirrikus olnud, olgo kūl et olli mitto ja mitto korda keigest sūddamest iggatsend, et saaks ennast teisteega senna fogguda; agga temmal ei olnud seks mitte aega: olgo pühhapäär ehk mu suur kirriko Pühha, temma ei peäsend ial mitte sest ühhest ja sest samast teest metsa. Issa ja emma ei piddand sest kirriko kāmisest ühtegi luggu; sepärrast ei mōtlend mitte se peale, lapsele lubba anda senna minna. — Kirriko õppetaja, kes praego ühhre surre ale viimised irõõstmisse sannud olli vakkunud, terretas sedda tüttarlast ni lahkeli wisiil, et weike Maria kohhe lapselikko julgust onmas sūddames tundis selle mehhe vasto. Teine kulas nūud lapse käest járrel, kes ta olli, kus pool temma ellamisse kohit, kes temma wannemad oolid ja fuidas nende luggu piddi ollema. Maria andis se peale otsekohhe selget otsust, hakatas rásimia nende fibbedost mæsustest, et emma juba kaua aega wallusas hajausses maas, et wannemad ja lapsed aieti mõnined

terwed páwad ilma leiwa tasotesseta pidid seisma, et issa isseärranes — — Agga kui tahtis issa párrast rákida, hakkas laps ni fangeste effima, et ei sanud ei sannagi suust wålja ja et silmapissarad sorrinal mōda pallet joofsid. Se peale melitas ja maenisses teine reda, et sūdda ei piddand temmale mitte mani minnema, sest et ehk peagi parremad páwad jälle neile saaksid ülleveit seitud. Seal elab üks, ütles temma wee, üks armolinne, rikkas, wágengew Waim. Temma pole piddi laps sūddamelikko palvega kippuma ja keik omma ja temma ommade hādda temmale faebama. Kui varras aeg jõuaks, siis hallemelelinne Issand Jesus láhháks wisisi aitma neid, sel ei olle omma waewassisse põlwe párrast issegi suurt sūud, ehk kes omma sū párrast tōssist kahhetsemist tunneksid ja pattuist põõrmisse nōu ennestele findlaste wōttakid. Se kes linnud taewa al toidab, se ei láhháks ka furjal páwal mitte unnuetama neid, kes findla